

РЕШЕНИЕ

№ 3739

гр. София, 19.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в
публично заседание на 19.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на
прокурора Димитров, като разгледа дело номер **3371** по описа за **2010**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 203 от
Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. Закона за отговорността на
държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), след извършена от съдия –
докалдчика преценка за допустимост на исковата молба.

С исковата си молба ищецът **ВАСИЛ С. К.** е предявил иск срещу Столичната
дирекция на вътрешните работи – **МВР**, за претърпени неимуществени вреди в
размер на **5 000** лева, заедно със законните лихви, считано от **28.12.2005** г.

В съдебно заседание ищецът се явява лично, заедно с адвокат **Й**, като поддържа
исковата молба. Представя писмена защита.

Упълномощеният за ответника – Столична дирекция на вътрешните работи
юрисконсулт, с представено писмено становище и в съдебно заседание оспорва
исковата молба с аргумента, че не е налице отменен по съответния ред
незаконносъобразен акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът намира исковата молба за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД в настоящия състав, като съобрази
заявените в исковата молба и в уточненията, както и в писмената защита
претенции, доводите на страните и доказателствата по делото, приема за
установено от фактическа страна следното.

През **2005** г. ищецът **В С. К.** е бил служител на **МВР** – полицейски инспектор

при Шесто РПУ – С.. На 04.02.2005 г. около 22. 30 часа управлявал в извънработно време собствения си лек автомобил по околновръстния път на гр. С., в посока към ж.к. „Л”. След кръстовището с пътя за кв. Суходол предизвикал произшествие със служебен автомобил на С.. Установено било (Протокол за химическа експертиза, № 337/07.02.2005 г.), че ищецът е управлявал колата, след като е употребил алкохол – концентрация в кръвта – 1, 4 на хиляда. За това деяние е бил уволнен дисциплинарно със Заповед рег. № я 1377/26.04.2005 г. на министъра на вътрешните работи. Образувано било и наказателно производство – сл. дело № XVI - 3/2005 г. по описа на Софийската военноокръжна прокуратура, за престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „а” НК, след разследването по което е установено, че с деянието си К. е причинил щети на служебния автомобил на С., в размер на 2 823 лева. С Постановление на военноокръжната прокуратура, от 13.12.2005 г. наказателното производство по следственото дело е било прекратено, на основание чл. 343, ал. 2 НК – пострадалият (собственикът на МПС) заявил, че не желае деецът да бъде съден за престъплението. След прекратяване на наказателното производство, на 28.12.2005 г. началникът на Отдел „Пътна Полиция” – С. издал Наказателно постановление № АВ 367, с което, на основание чл. 174, ал. 1 ЗДв.П. наложил на К. ПАМ „лишаване от право да управлява МПС”, за срок от 10 месеца и глоба в размер на 100 лева. Това НП е оспорено пред СРС и било образувано н.а.х.д № 6203/2009 г. С разпореждане от 26.06.2009 г. съдия – докладчикът е приел, че абсолютната давност за вменените административни нарушения е изтекла на 04.02.2008 г. и на това основание е отменил наказателното постановление и е прекратил административнонаказателното производство. Разпореждането е влязло в сила на 14.07.2009 г.

От горните факти ищецът черпи доводи, за да претендира неимуществени вреди, настъпили в резултат на наказателното постановление – накърнени чест и достойнство, злепоставяне пред близки и познати, душевни страдания. В този смисъл са и показанията на разпитания по искане на ищеца свидетел.

След анализа на доказателствата Съдът формира следните правни изводи по същество.

Така предявеният иск е неоснователен и недоказан.

Не е спорно, че ищецът е бил обект на наказателно преследване, в качеството му на служител на МВР, за престъпление от общ характер, но наказателното преследване е било прекратено не поради липса на извършено престъпно деяние или недоказаност на обвинението, а поради прилагане на привилегията, предвидена в ал. 2 на чл. 343 НК – отказ на увреденото лице от претенция за причинените имуществени вреди. Наказателното постановление също е прекратено на процесуално основание – изтекла погасителна давност за реализиране на административнонаказателна отговорност. Освен, че НП не представлява незаконосъобразен акт, понеже липсва установяване в този смисъл, то не представлява и административен акт.

Исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически

лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди – чл. 203, ал. 1, ал. 2 АПК. Чл. 1 ЗОДОВ постановява, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковете се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния кодекс. За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, респ., за да бъде доказана основателността на такъв иск задължително е необходимо наличието на следните предпоставки, които следва да са в кумулативна връзка, а именно: причинена вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината; незаконосъобразният акт, действието или бездействието да са при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието, и настъпилата вреда. Условие за допустимост на иска (чл. 204, ал. 1 АПК) е административният акт да бъде отменен по съответния ред. С други думи, отговорността на държавата и общините за вредите причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност може да бъде ангажирана по този ред единствено тогава, когато се касае за индивидуални административни актове, постановени в административно производство, подчинено на установените в АПК процесуални правила. Както стана ясно, предмет на иска по настоящата молба е претенция за вреди, за които се твърди да са причинени от наказателно постановление, издадено въз основа на акт, с който е констатирано нарушаване на правила, регламентирани в ЗДв.П. Съществува съществена разлика между административен акт, по смисъла на чл. 21, ал. 1 - 4 АПК и актовете, издавани от държавни органи, принадлежащи към системата на изпълнителната власт, с които се налагат определени в съответните специални закони санкции за нарушаване на разпоредби от същите закони. Издаваните в изпълнение на тази контролно - санкционна дейност актове, вкл. и наказателните постановления не попадат в приложното поле на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Наказателното постановление, с оглед конститутивния ефект, който упражнява върху правната сфера на определено лице представлява правораздавателен акт, който се издава в едно опростено състезателно производство, началото на което се поставя със съставянето на АУАН. Разпоредбата на чл. 1, ал. 2 ЗОДОВ препраща към АПК по отношение реда, по който се разглеждат исковете за обезщетение по ал. 1. Част от елементите на фактическия състав на отговорността на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са възпроизведени в чл. 203, ал. 1 АПК, като допустимостта на претенцията е предпоставена от предварителната отмяна на административния

акт по „съответния ред” (чл. 204, ал. 1 АПК). По реда на АПК на оспорване подлежат индивидуални, общи или нормативни административни актове. Обжалването на издадено наказателно постановление не е по реда на АПК, а в производство, провеждане в съответствие със специални процесуални правила - раздел V на ЗАНН, вр. НПК. С оглед на това, претенция по чл. 203, ал. 1 от АПК е допустима само за вреди, произтичащи пряко от административен акт, който е бил отменен по реда на АПК, но не и по реда на друг закон. В този смисъл е и практиката на ВАС.

Изложените съображения обосновават неоснователност на претенцията, предявена с исковата молба. Така очертаният изход на делото определя искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за основателно. Размерът му, съгласно чл. 8, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. следва да бъде определен на 440 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, Административен съд С. - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ изцяло, като неоснователен и недоказан предявеният от ВАСИЛ С. К. иск срещу Столичната дирекция на вътрешните работи – МВР, за претърпени неимуществени вреди в размер на 5 000 лева, заедно със законните лихви, считано от 28.12.2005 г.

ОСЪЖДА В С. К. – ЕГН: *, с адрес: гр. С., ж.к. „Л”, блок 233, вход „Б”, етаж 1, ап. 4 да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 440 лв. (четиристотин и четиридесет лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: